

Kirker foreslaar man skal ske efter Anbefaling af Kommunalbestyrelsen. Dette er, naar det gennemføres, selv om det kun er for 5 Aar, en virkelig Forbedring af den Kirke-lovgivning, som nu have, i hvert Fald som den gennemføres af Kirkebestyrelsen for Tiden, og vi faae derved ligesom en Slags Mile ind i den Fremgangsmaade, som hidtil er vilst lige overfor det Spørgsmaal i det øvrige Land, Borgerne ville have gennem Bestemmelsen om Kommunalbestyrelsens Anbefaling en Borgen for, at der ikke paalignes Omkostning for en Kirkes Istandsættelse langt ud over rimelige Grændse, fordi en eller anden Kunstner kunde øvste det saa eller saa, eller til Opførelse af nye Sognekirker, hvor det i Virkeligheden viser sig usornødent, eller hvor det kunde gøres med langt mindre Omkostninger, uden at det egentlige Formaal derfor svigtedes. Denne Forandring er efter min Mening ikke blot en Nødvendighed for at gaa ind paa denne Lov, men det er — om end ikke tilfredsstillende i og for sig for det endelige Maal — dog en Betryggelse og Forbedring af, hvad der hidtil har fundet Sted. At lade Spørgsmaalet om de Stattehvers Stilling, som ikke ere Medlemmer af et anerkjendt Samfund lige overfor Forhold som her, afgjøre ved en saadan Leilighedslov, som her var opstillet, vilde forekomme meget urigtigt, og Vædringsforslaget derom til § 3 anser jeg ligeledes for særdeles heldigt. Det Spørgsmaal kan taale en mere gennemgaaende Drøftelse end den, der kan eller behøver at finde Sted ved en Leilighed som denne. Jeg vil altsaa forespørge, om jeg har Ret i, at § 1 kun omfatter de nu for Tiden bestaaende Gjaeldsforhold for Kirker, der ere under eller ere bestemte til Opførelse, saa at de ikke længer komme ind under § 2, og hvis det er Tilfældet, vil jeg gjerne foreslaa det ærede Udvalg for dette Spørgsmaals Vedkommende ikke at sætte en Tidsgrændse af 5 Aar, fordi jeg ikke tror, at man saaledes kan gaa frem og tilbage, først en Regel indtil nu, saa samle det Hele i en Pose og paaligne hele Kjøbenhavn Kisten og saa atter vende tilbage til det Gamle efter 5 Aars Forløb. Hvis det altsaa forholder sig saa, vil jeg for § 1's Vedkommende ikke forlange nogen Tidsgrændse, men derimod ganske vist anse det det for heldigt, at den er foreslaaet for § 2. Maaſke der kan være andre Grunde, andre Betæneligheder, end dem, jeg har iagttaget, som gjøre, at det dog ogsaa er rigtigt at sætte 5 Aar i § 1, og at man mener, at den i alt Fald ikke kan staa. Man kunde vel nok sige, at naar det er urigtigt at vende tilbage til det Gamle, kan man jo i sin Tid ogsaa forlænge

Tidsgrændsen, naar de 5 Aar ere gaaede; men jeg vilde gjerne — ud fra min Forstaaelse — have det saaledes, at Bestemmelsen bliver en Gang for Alle.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det ærede Medlem har ganske Ret i sin Forstaaelse af § 1, men paa den anden Side har det ingen praktisk Betydning, om denne Tidsgrændse bliver sat eller ei; thi Alt, hvad for Diebliffet Kirkerne skyld, og som er Gjenstand for Paaligning i de forskjellige Sogne, er ikke Mere end, at det vil være forbi, naar der lignes over hele Byen i Løbet af et eller to Aar, saa det har aldeles ingen Betydning, om denne Tidsgrændse bliver sat ind i Paragrafen eller ikke. Paa den anden Side kan det heller ikke staa, at den staa der.

Sad: Jeg har, tror jeg, da jeg første Gang havde Ordet, saa tilstrækkelig udtalt min Mening, at jeg ikke skal indlade mig paa lige overfor det ærede Udvalg at forfølge denne Sag videre. Men jeg vil dog tillade mig at udtale, at det, jeg senere har hørt, paa ingen mulig Maade har svækket den Mening, jeg havde, og som jeg tillod mig at udtale. Naar den høitærede Minister har udtalt, at han har været meget betænkelig med Hensyn til den foreslaaede Vædring til § 2, nemlig at Ordene „efter indhentet Betænkning“ ændres til „efter Anbefaling“, men at han kan berolige sig ved, at Loven kun skal have en Varighed af 5 Aar, da tilstaaer jeg, at dette ikke kan berolige mig, hvor der er Tale om et saa stort Principspørgsmaal. Hvad der iøvrigt er udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Werg) skal endnu mindre bidrage til Beroligelse for mig, idet han mente, at der ved den foreslaaede Vædring var drevet en Mile ind, som i Fremtiden kunde benyttes og saaledes faae en Betydning, som der jo ikke kunde være Tale om kun var midlertidig. Jeg skal altsaa i det Mindste for mit Vedkommende fastholde min Modstand mod denne Vædring og opfordre de ærede Herrer, som slutte sig til mig, til at stemme imod den. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Forslaget om at udstemme Grundlovens § 77 af den 3die Paragraf; thi vel udtalte den ærede Minister, saaledes som jeg ogsaa tillod mig at udtale første Gang, jeg havde Ordet, at Grundlovens § 77 ligesuldt bestaar, og at det altsaa for saa vidt er temmelig ligegyldigt, om den staa i denne Lov eller ikke; men jeg havde den Gang en lille Tvivl om, om der dog ikke laa noget Andet bagved, og det har